

lerne i det tidligere Forslag (jfr. dettes § 164).

§ 131.

I Kraft af den her givne Regel ville navnlig følgende Paragrafer finde Anvendelse ogsaa paa Syns- og Skønsmænd: § 100, de tre sidste Stykker; §§ 102, 104, 105, 1ste Stykke, 107 og 112, de to sidste Stykker; (til §§ 98, 99 og 100, 1ste Stykke, er der udtrykkelig henvist i § 118, 1ste Stykke; til §§ 101 og 103 i § 124, 3die Stykke; til §§ 106 og 113 i § 127; til §§ 108 og 109 i § 124, 2det Stykke).

Kapitel XIII.

Beslaglæggelse.

Om Reglerne i dette og det følgende Kapitel (Ransagning) gælder, at de vel i Formen afvige en Del fra de tilsvarende Bestemmelser i det tidligere Forslags 2det Afsnits 1ste Kapitel, men at de i Realiteten væsentlig bæres af de samme Betragtninger som dette, og det endog i saa høj Grad, at det ved nærmere Betragtning vil findes, at næsten hver eneste Regel i de nævnte to Kapitler har sit bestemte Forbillede i det tidligere Forslag.

Øjemedet med Omarbejdelsen har været at opnaa større Overskuelighed i Ordningen og større Simpeltid i Udtryksmaaden, og dels derved, dels ved at opgive enkelte Distinktioner og Betingelser, der kun ville blive Distinktioner og Betingelser paa Papiret, at lægge Reglerne noget bedre til Rette for den praktiske Brug. Det maa i saa Henseende erindres, at der her er Tale om straffeprocessuelle Magtmidler, om hvilke der bliver Spørgsmaal paa et Tidspunkt, hvor man i Reglen endnu befinder sig paa Formodningernes Stadium og derfor ofte maa handle efter et mere eller mindre usikkert Skøn, og om hvilke der derhos som oftest maa tages Beslutning uden lang forudgaaende Overvejelse og Undersøgelse. Som en Følge heraf bør disse Regler gives med saa brede Linier, at de kunne indeholde en virkelig Vejledning for det hurtige praktiske Skøn, og i Forbindelse dermed kunne sætte virkelige og ikke blot nominelle Skranker for mulige Tilbøjeligheder til Misbrug, Hensynsløshed eller Overdrivelser. — Med Hensyn til Hovedindholdet af Kapitel XIII, hvis Overskrift „Beslaglæggelse“ ikke er udtømmende, men hentet fra den mest fremtrædende Del af

Indholdet, skal i Korthed følgende bemærkes:

Det offentlige maa under en Straffe-proces have Ret til at komme i Besiddelse af følgende 3 Grupper af Ting:

- 1) Ting, der antages at være af Betydning som Bevismidler;
- 2) Ting, som antages at burde konfiskeres;
- 3) Ting, som ved Forbrydelsen ere fra-vendte nogen, af hvem de kunne kræves tilbage.

For saa vidt man nu ved, hvor Ting af disse Arter befinde sig, og har faktisk Adgang til dem, vil der, som Erfaringen tiltrækkelig viser, i Reglen ikke behøves nogen særlig straffeprocessuel Akt som Grundlag for at tage dem i Besiddelse. I Reglen vil nemlig Forholdet være det, at enten ingen gør Fordring paa dem (f. Eks. naar man paa Gerningsstedet finder de til Udførelsen brugte Redskaber, hvis Ejer er ubekendt), eller at vedkommende Ejer udtrykkelig eller stiltiende samtykker i, at Politiet foreløbig tager dem i sin Vare-tægt.

For saa vidt imidlertid den, i hvis Besiddelse Ting af de nævnte Arter befinde sig, protesterer imod, at de berøves ham, eller, efter at have udleveret dem uden Indsigelse, bag efter udtrykkelig kræver dem tilbage, bliver der dermed Spørgsmaal om et virkeligt *Indgreb* i den private Raadighedssfare (Beslaglæggelse, Paalæg). Denne maa selvfølgelig være bunden til visse Former og Begrænsninger, og herom giver nærværende Kapitel Regler.

Beslutningen om Indgreb af angivne Art maa som almindelig Regel tages af Retten (§ 133). Uden Retsbeslutning maa Politiet kun beslaglægge, hvor der er periculum in mora, og derhos kun med følgende tre Begrænsninger:

- a. Rettens Stadfæstelse skal indhentes inden 24 Timer (§ 133, 1ste Stykke).
- b. Politiet er ubetinget udelukket fra at beslaglægge et trykt Skrift alene paa Grund af dettes Indhold (§ 133, 2det Stykke).
- c. Hvor Politiet har beslaglagt Papirer o. lign., maa det indskrænke sig til at tage disse i Forvaring, idet det ubetinget er forbeholdt Retten at foretage det første Gennemsyn af Papirer, saavel som at aabne Breve og andre lukkede Dokumenter (§ 139).

Da straffeprocessuelle Indgreb selvfølgelig aldrig bør gaa videre end strængt nødvendigt, foreskrives i § 134, at man efter Omstændighederne bør undlade Beslaglæggelse mod Besidderens Løfte om